

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 831/11
23.11.2011. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Миломира Николића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Д. из Н.П, чији је пуномоћник Н.М, адвокат из Н.П, против тужене Фабрике за производњу конфекције и трикотаже Р. Холдинг компанија ад Н.П, ради накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж бр.344/11 од 13.06.2011. године, у седници одржаној 23.11.2011. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ решења Основног суда у Новом Пазару П1 бр.20/08 од 21.04.2011. године и Вишег суда у Новом Пазару Гж бр.344/11 од 13.06.2011. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Основног суда у Новом Пазару П1 бр.20/08 од 21.04.2011. године одбијен је као неоснован предлог тужиоца за понављање правноснажно окончаног поступка у овој правној ствари.

Виши суд у Новом Пазару је решењем Гж бр.344/11 од 13.06.2011. године одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење.

Против решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијано решење у смислу члана 399. у вези члана 412. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео предлог за понављање поступка који је окончан правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Пазару П1 бр.20/08 од 04.07.2008. године, наводећи као законски основ члан 422. став 1. тачка 11. ЗПП. Предлог за понављање поступка, с обзиром да се ради о идентичној чињеничној правној ситуацији, заснива се на одлуци Уставног суда РС Уж бр.143/07 од 04.12.2009. године, која је донета у поступку одлучивања по уставној жалби Ш.С. из Н.П. Овом пресудом Уставног суда утврђено је да је почињена повреда права на правично суђење зајемчена одредбом члана 32. став 1. Устава и права на правичну накнаду за рад зајемчена одредбом члана 60. став 4. Устава. Тужилац у парници у којој тражи понављање поступка није подносио уставну жалбу Уставном суду Србије.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили предлог за понављање поступка налазећи да наведена одлука Уставног суда којом је утврђена повреда или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчених уставом не може бити разлог за понављање поступка, јер је донета на основу уставне жалбе другог лица које није странка у овом поступку, те да зато нису испуњени услови за понављање поступка из члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП.

Према одредби члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09) поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

Одредбом члана 87. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/2007) прописано је да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.

Стога, понављање поступка може се тражити на основу одлуке Уставног суда по уставној жалби којом је утврђено кршење људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку од стране сваког лица које се налази у истој правној ситуацији. Небитно је да ли се одлука Уставног суда о уставној жалби којом је утврђена наведена повреда односи на одлуку која је донета у парничном поступку чије се понављање тражи.

Ради доношења правилне и законите одлуке, неопходно је да се утврди да ли се тужилац налази у истој правној ситуацији, што је у конкретном случају изостало. Уколико се утврди да се тужилац и подносилац уставне жалбе налазе у истој правној ситуацији, онда би тужилац имао право да на основу одлуке Уставног суда Уж бр.143/07 тражи понављање поступка у смислу члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП, без

обзира што он лично није подносио уставну жалбу.

С обзиром да у поступку није утврђено да ли се тужилац и подносилац уставне жалбе налазе у истој правној ситуацији, а нижестепени судови су према члану 171. Устава Републике Србије и члана 104. Закона о Уставном суду дужни да прихвате правно схватање Уставног суда изражено у наведеној одлуци, то су се стекли услови за примену члана 406. став 1. ЗПП, па је Врховни касациони суд укинуо нижестепене одлуке и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Председник већа - судија

Весна Поповић,с.р.